Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1890. 39te Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden,
den 12te Januar 1890.

Om noget Bevis var nødvendigt for, at Folket paa Ny Zealand og Folket paa Sandwichøerne tilhøre samme Race, saa kunne vi finde det i Sprogenes Lighed. De, der ere kjendte med Hawaijernes Sprog, kunne forstaa en hel Del af Ny Zealændernes; de have mange Ord tilfælles. Det samme er uden Tvivl Tilfældet med Indbyggerne i alle Polynesiens Øgrupper. Paa Marqvesas-Øerne, paa Selskabsøerne og Navigatorøerne har man ligeledes beslægtede Dialekter. Den som kjender Sproget paa en af disse Øgrupper, kan let gjøre sig forstaaelig til Befolkningen paa de Andre.

Jeg har aldrig hørt Maori-Sproget talt førend i Dag (Br. George Romney jun., der nylig var hjemkommen fra en treaarig Mission til Ny Zealand, havde talt lige forud for Præsident Cannon, og til Slutning havde han paa Opfordring talt en Stund i Maoriernes Sprog). Jeg antager, at alle Missionærer, som have været paa Sandwichøerne, og som idag har hørt Br. Romney tale, blev forundret over den store Lighed, der er i Hawaijernes og Maoriernes Sprog.

En Mærkværdighed, som vi Alle have lagt Mærke til i denne Uddeling, er, at de Nationer, vi nedstammer fra, ere saa uimodtagelige for Evangeliet. Det synes, som om Herrens Ord begynder at opfyldes, at han vil unddrage sin Aand fra Hedningenationerne, og at Tiden er nær, da Evangeliet skal prædikes for Jøderne.

I en af de Aabenbaringer, som Herren gav til Profeten Joseph, siger han tydelig, at Tiden skulde komme, da denne Kirkes Ældster skulde blive kaldede til at gaa til det Overblevne af Israels Hus. Det blev os paalagt at gaa til Hedningerne først. I gamle Dage blev Herrens Tjenere først sendte til Jøderne, og efter at Israels Hus havde forkastet Evangeliet, blev det

befalet dem at gaa til Hedningerne. I erindrer nok, hvorledes Paulus og Barnabas talte om dette, og da de bleve forkastede af deres egne Landsmænd, erklærede de, at Gud nu havde bestemt, at de skulde gaa til Hedningerne — at de vare færdige med deres Mission til Jøderne. I de sidste Dage skulde det være omvendt. Herren har sagt, at de Første skulde blive de Sidste, og de Sidste skulde blive de Første; med andre Ord, Israels Hus hørte Evangeliet først i Frelserens Dage, og Hedningerne hørte det sidst, men i de sidste Dage skulde Evangeliet forkyndes først for Hedningerne, og efter at de havde forkastet det, skulde det prædikes for Jøderne. I næsten 60 Aar have vore Ældster nu arbejdet blandt Hedningenationerne, hvoraf vi, som ere her i Dag, udgjør en Del. Vi kaldes Hedninger i denne Bog, som Herren har aabenbaret til os, nemlig Mormons Bog. Det forudsiges i denne gamle Optegnelse, at nogle af Hedningerne skulde annamme Evangeliet, og at de skulde bringe disse Optegnelser, som indeholdes i Mormons Bog, til det Overblevne af Israels Hus. Jeg skal læse en Profeti derom i 2den Nephi Bog, 30te Kapitel.

„Thi se, jeg siger Eder, at saa mange af Hedningerne, som ville omvende sig, ere Herrens Pagts Folk, og saa mange af Jøderne, som ikke ville omvende sig, skulle blive forkastede; thi Herren gjør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og tro paa hans Søn, som er den Hellige i Israel. Og nu vil jeg profetere noget mere angaaende Jøderne og Hedningerne. — Thi efter at Bogen, om hvilken jeg har talet, skal komme frem og blive skreven for Hedningerne samt forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som skulle tro de Ord, der ere skrevne; og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og at de nedstamme fra Jøderne. Og Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem; og saaledes skulle de atter komme til deres Fædres Kundskab og ligeledes til Jesu Kristi Kundskab som var iblandt deres Fædre. Og da skulle de fryde sig, — thi de skulle erkjende, at det er en Velsignelse til dem fra Guds Haand, og Mørket skal begynde at vige fra deres Øjne, og mange Slægter skulle ikke bortgaa iblandt dem, førend de skulle blive et hvidt og behageligt Folk.

Og det skal ske, at Jøderne, som ere adspredte, ligeledes skulle begynde at tro paa Kristus, og de skulle begynde at samles ind i Landet; og saa mange, som ville tro paa Kristus, skulle blive til et behageligt Folk. Og det skal ske, at den Herre Gud skal begynde sit Værk iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, for at tilvejebringe sit Folks Gjenoprettelse paa Jorden. Og den Herre Gud skal dømme de Fattige i Retfærdighed og gaa i Rette med Upartiskhed for de Sagtmodige paa Jorden. Og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris, og med sine Læbers Aande skal han dræbe de Ugudelige. Thi Tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre en stor Adskillelse iblandt Folket; og de Ugudelige vil han udrydde, men han vil spare sit Folk, ja, om det endog bliver saa, at han maa udrydde de Ugudelige ved Ild."

Denne Profeti hentyder meget tydeligt til det, som nu foregaar, og som har foregaaet de sidste faa Aar. „Saa mange af Hedningerne, som ville omvende sig", siger Profeten, „ere Herrens Pagts Folk." I Kraft af dette Herrens Løfte ere vi hans Pagts Folk. Endskjøndt vi ere af Hedninge-Byrd og reg-

nes blandt Hedningernes Nationer, blive vi dog formedelst Lydighed til Guds Søns Evangelium, indpodede i hans Pagts Folk. Vi sige ofte, at vi have Israels Blod i vore Aarer. Dette er ogsaa uden Tvivl Sandhed. Det er tydeligt nok for enhver skarp Jagttager, at dette Folk er hebraisk i deres Karakter og Væsen. Vore Forfædre stammer fra Israels Hus, men de blandede sig med Hedningerne, og vi tabte deres Spor. Vi ere blevne udsamlede fra Hedningenationerne formedelst Forkyndelsen af Guds Søns Evangelium. Herren har givet os herlige Forjættelser; han har lovet, at enhver Velsignelse og enhver Gave, nødvendig til Frelse og Ophøjelse i hans Rige, skal blive givet til os i Fællesskab med dem, der ere kjendte som hans Ejendomsfolk.

Denne Profeti, som jeg oplæste, blev tilkjendegivet i Vinteren 1829—30, førend Kirken blev organiseret. Det er mig en Fornøjelse at dvæle ved disse Ting og fremdrage Beviser for Broder Joseph Smiths guddommelige Mission. I denne Bog, som Br. Joseph oversatte ved Guds Gave og Kraft, staar skrevet, at mange af Hedningerne vilde annamme Guds Søns Evangelium. Der var kun meget faa, som vare døbte den Gang. Joseph og Oliver vare blevne døbte i Mai 1829, og nogle Enkelte bleve døbte kort efter. Med disse Undtagelser havde ikke en eneste Hedning annammet Evangeliet. Alligevel staar der i denne Bog, at mange Hedninger skulde annamme det, og de skulde bringe det til de Tiloversblevne af Israels Sæd paa dette Land. Hvor fuldstændigt har ikke dette blevet opfyldt! For omtrent 30 Aar siden oversatte jeg selv denne Bog paa det Hawaijske Sprog. Senere er den bleven oversat til Maoriernes Sprog. Som Broder Romney sagde, deres Traditioner antyde tydeligt at deres Forfædre kom fra dette Land og befolkede Øerne i det store Ocean. Deres Traditioner, deres Sæder, alting viser, at Polynesiens mangfoldige Nationer nedstammer fra Israels Hus. Mange af Moseloveus Fordringer iagttoges iblandt dem, da de Hvide først opdagede dem. Enhver fordomsfri Jagttager kan se, at Befolkningen paa disse tusinde Øer ere af samme Race og Herkomst som Indianerne i Nordamerika. Og det er tillige den Mærkværdighed ved dem, at enhver af dem synes at være af Naturen en Sidste-Dages Hellig. Jeg har aldrig truffet en Indfødt, med hvem jeg kunde føre en længre Samtale, uden at han har indrømmet, at de Principer, jeg forkyndte, var af Gud. Der er naturligvis andre Indflydelser i Aktivitet iblandt dem ligesom hos Hedningerne. men de ere ikke desto mindre rede til at tro Evangeliet og adlyde det. En anden Ejendomlighed hos dem har jeg ogsaa lagt Mærke til, og det er, at om de overtræder Evangeliets Love og bliver udelukkede af Kirken, bliver de aldrig Fiender mod Sandheden saaledes som Overtrædere af vor egen Race. Naar Hedningerne falder fra, naar de begaar Synd efter at have annammet Lyset, synes det, som om vor Saligheds Fiende har større Indflydelse over dem, og de fyldes med Bitterhed mod Guds Værk og Herrens Tjenere. Jeg har ingen Tvivl om, at dette ogsaa er Tilfælde med Maorierne i Ny Zealand ligesom med Indbyggerne paa Sandwichoerne, endskjøndt jeg ikke har forespurgt mig derom. Det er ligedan blandt Indianerne. Gaa iblandt dem som Missionærer hvor som helst i dette Land og tal med dem i deres eget Sprog, og Resultatet vil blive det samme som i Polynesien. Hvor som helst vore Ældster gaar iblandt disse

Levninger af Israes Hus, finder de Venner; de finder Folk, som er villige til at gjøre alt muligt for dem, ligesom Israel, der er adspredt iblandt Hedningenationerne.

Da vore Missionærer først kom til Storbritanien, var der en Klasse Mennesker blandt Folket, som altid aabnede deres Døre for dem og gjorde alt muligt for at pleie dem. Alle saadanne vare af Naturen Sidste-Dages Hellige. Da disse Mennesker hørte Evangeliet, forekom det dem, sagde de, som om de havde hørt det før, men de kunde ikke erindre hvor. Det faldt dem helt naturligt at tro Evangeliets Principer straks. Saaledes var det overalt i Storbritanien og Irland, og ligeledes i Skandinavien og blandt de tyske Nationer, kort sagt overalt. De kaldtes Hedninger, men deres Beredvillighed til at adlyde Evangeliet viser, at de ere af Israel.

Den samme Følelse gjør sig gjældende blandt Nationerne paa de talløse Øer i det stille Ocean og blandt Indianerstammerne i dette Land. Der synes at eksistere et aandeligt Slægtskab mellem dem og os, og herfra skriver sig den misundelige Følelse, der er Ophav til den Tro hos Mange, at vi sammensværger os med Indianerne i ond Hensigt mod de Forenede Staters Regjering og Folk; dog have vi gjort netop det modsatte, nemlig arbejdet for deres Oprejsning og formanet dem til at leve i Fred med hverandre og med alle Mennesker. Vi have lært dem, at det er en stor Synd at udgyde Blod, og at de burde nedlægge deres Stridsvaaben. Men de heldige Resultater af dette vort Arbeide, have vore Fjender benyttet som Bevis for, at der existerer en hemmelig Forstaaelse mellem dem og os, og at vi kun arbejder paa at benytte dem mod den amerikanske Nation.

Aarsagen til alt dette kan man saa Kundskab om i Mormons Bog. Paa mange Steder i disse Optegnelser finde vi, at saaledes vilde Resultatet blive, naar Indholdet af Tavlerne blev oversat og forkyndt for Folket. Hvor som helst at vore Missionærer kommer frem med dette Budskab og træffer paa Folk af Israels Hus, finde de ogsaa Personer, hvis Hjærter er aabne for Sandhedens Principer. De aabner deres Huse for dem, byder dem velkomne til deres Bord og føder og klæder dem, og derpaa, sagde Frelseren i gamle Dage, skal I kjende, at de er mine Disciple. Ja, de er hans Disciple, hans udvalgte Folk, der skal indsamles fra Jordens fire Hjørner, som Skriften siger. Men det ser ud for Nærværende, som om Arbejdet blandt Hedningerne hurtig nærmer sig sin Ende. Rapporter fra vore Missionærer underretter os om, at de maa forlade flere af Staterne; de kan ikke finde Flere, som er villige til at høre paa deres Vidnesbyrd. De fortæller os, at mange Nætter maa de sove under aaben Himmel. Saadant var helt ukjendt for vore Ældster i tidligere Dage, men nu er det ganske almindeligt, at de maa sove paa Marker, i Skovene, ved et Gjærde, eller hvor som helst de kan finde Ly. Vore Brødre vandre flittigt omkring med Evangeliet blandt Folket, men Dørene lukkes, og Hjærterne forhærdes. Tidligere døbtes ofte Hundreder af Troende, hvor man neppe døber En nu. Saaledes lyder Beretningerne baade fra Staterne og fra Europa. Naar Evangeliet først forkyndtes, syntes hele Befolkningen i visse Egne modtagelige for det, og store Skarer udvandrede til Zion, men senere kunde man intet Indtryk gjøre paa de Tilbageblevne. Det er ganske almindeligt nu at høre fra Brødrene, at Folket forhærder sig og

viser sig yderst ligegyldige for det frelsende Budskab og deres Ligegyldighed til at undersøge Guds Ord bliver stedse mere kjendelig.

At Tilstanden vilde blive saaledes, har Herren forudsagt for mange Aar siden, og vi have ventet paa, at det skulde komme. Vi have forkyndt i Skrift og Tale, at Tiden vilde komme, da Herren skulde drage sin Aand bort fra Jordens Nationer. Det er derfor vore Ældsters Pligt at bevidne, at Guds Straffedomme snart vil blive udøst over de Ugudelige. Der var fornemmelig to Pligter, som blev paalagt os i tidligere Dage; den ene var at udsamle fra Nationerne de Oprigtige af Hjærtet, dem, som elskede og annammede Evangeliet. Vi sendtes ud som Fiskere og Jægere for at indsamle Israel, der vare adspredte omkring blandt Hedningerne. Den anden Pligt, som blev os paalagt, var at advare alle Mennesker paa det alvorligste, at Guds Domstime var nær, at vor Frelsers Komme stod for Døren, at Jesus Kristus snart skulde nedstige fra Himmelen, og at hans Vredesskaaler snart skulde udøses over Nationerne, som fornægtede ham.

Vore Missionærer have nu rejst omkring med dette Budskab i tredsindstyve Aar og have arbejdet med utrættelig Flid for at advare deres Medmennesker. Vore Ældster kan derfor fremtræde for Guds Trone med rene Klæder, fri for denne Slægts Blod. De have arbejdet med en overmaade stor Energi for at belære Menneskene og advare dem om, hvad som forestaar, og de ville en Gang staa som Vidner imod dem, der have forkastet Vidnesbyrdet, og som have haanet, spottet, forfulgt og fordrevet dem. Ikke blot vore Missionærer have arbejdet saaledes, men hele Kirken har staaet som et Lys paa et højt Bjerg. Vi ere blevne observerede af alle Nationer, vor Virksomhed ligger til Skue for hele Verden. Trods al den Løgn der er bleven adspredt om os, har vor Vandel baaret et Vidnesbyrd for Verden, som den skal have vanskeligt at modbevise; et Vidnesbyrd imod Last, et Vidnesbyrd om gode Handlinger, et Vidnesbyrd om Kyskhed og Renhed midt i en fordærvet og ryggesløs Generation, et Vidnesbyrd om et Folk, som var villigt til at lide Alt for Evangeliets Sag. Disse Vidnesbyrd ligger aabne for Verden i Forbindelse med vore Brødres mundtlige Ord. Vore Brødres og Søstres Fængsling, vore Pøbelforfølgelser, vore brændende Huse, vore ødelagte Ejendomme, vore Uddrivelser fra Civilisationens Enemærker, vor blomstrende Stats Grundlæggelse og Udvikling midt i en vild Ørken og meget Andet — alt dette staar som urokkelige Vidnesbyrd om dette Folks Tro og Oprigtighed, og Verden kan ikke bortræsonere dem eller plædere Uvidenhed om disse Fakta.

Nuvel, i hvilken Retning skal vore Ældster vende sig i Fremtiden? Dersom Hedningerne forkaster Vidnesbyrdet, saa maa vi gjøre, som vore Medbrødre gjorde i forrige Dage — vi maa vende os fra Hedningerne og gaa til Jøderne, bringe Guds Søns Evangelium til Israels Hus og opfylde Profetien derom, som findes i denne Bog (Mormons Bog). Jeg vil læse et andet Stykke i tredje Nephis Bog, 20de Kap,: „Og efter at I ere velsignede, vil Faderen opfylde den Pagt, som han gjorde med Abraham, sigende: I din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes, idet den Helligaand udgydes over Hedningerne formedelst mig, hvilken Velsignelse over Hedningerne skal gjøre dem mægtige over Alle, til mit Folk Israels Hus Adspredelse; og de skulle blive en Svøbe for Folket i dete Land.

Ikke desmindre, naar de have modtaget mit Evangeliums Fylde, om de da forhærder deres Hjærter imod mig, vil jeg lade deres Ugudelighed falde paa deres egne Hoveder, siger Faderen. Og jeg vil ihukomme Pagten, som jeg har gjort med mit Folk, og jeg har gjort Pagt med dem, at jeg vil samle dem tilsammen i min egen bestemte Tid, og at jeg atter vil give dem deres Fædres Land til Ejendom, hvilket er Jerusalems Land, det Land, som er dem forjættet til evig Tid, siger Faderen. Og det skal ske, at den Tid skal komme, da mit Evangeliums Fylde skal prædikes for dem, og de skulle tro paa mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og bede til Faderen i mit Navn. Da skulle deres Vægtere opløfte deres Røst; og med Røsten tilsammen; thi de skulle se Øje til Øje. Da vil Faderen samle dem tilsammen igjen og give dem Jerusalem til deres Ejendomsland. Da skulle de udbryde i Glæde: Synger tilsammen, Jerusalems øde Steder; thi Faderen har trøstet sit Folk, han har gjenløst Jerusalem."

Disse ere Frelserens egne Ord, og der er meget mere i samme Kapitel, som beviser, at Tiden vil komme, da Evangeliet skal prædikes for Jøderne, og den Tid er nær, ja lige for Døren. Det er et uomstødeligt Faktum, at Herren i denne Tid udøser sin Aand over Efterkommerne af sit gamle Ejendomsfolk. Der er for Nærværende en Vækkelse blandt Jøderne, som bringer dem til at rette Opmærksomheden paa Jerusalems Land, og Skridt tages for at lette Indvandringen til deres Fædres Land. Forandringer i Palæstinas Regjering vil Tid efter anden blive foretaget og sætte Jøderne i Stand til at opfylde Alt, hvad der er bleven profeteret angaaende deres Tilbagekomst til det forjættede Land. Paa samme Tid virker Guds Aand paa Efterkommerne af Israels Hus i dette Land, saavel som paa Øerne i det store Ocean, og de forberedes for Modtagelsen af Evangeliet.

Fra Samoaøerne, tidligere kjendt under Navnet Navigatorøerne, modtager vi opmuntrende Breve, der fylder vore Hjærter med Fryd. Vore Missionærer der ønsker mere Hjælp. Præsidenten over den Mission skrev sidste Uge, at han behøver 50 Missionærer til. Han foreslaar, at Brødrene, som for Tiden bliver mishandlede og jagede blandt Hedningerne, bliver sendte til Samoa, da der er en udstrakt Arbejdsmark for dem. Dette er i Sandhed opmuntrende Nyheder, og det fylder vor Sjæl med Jubel, at høre, hvorledes Guds Værk udbredes blandt Israels Efterkommere og Herrens udtalte Profetier opfyldes. Vi kunne maaske synes, at vi ere omgivne af mange Vanskeligheder, at Hindringer kommer i vor Vej, og at Fremtiden ser mørk ud for os; men, siger Herren, kan en Moder forglemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Frugt? og om saadant virkelig var muligt, kunne han dog ingenlunde glemme Zion. Ja, Herren erindrer Zion, og Løfterne, som han har givet hende, vil blive opfyldte, og der findes ingen Magt paa Jorden eller i Helvede, som kan forhindre det. Gud har sagt det, og det vil ske; dette Værk vil gaa fra Land til Land, fra Ø til Ø, fra den ene Ende af Jorden til den Anden, indtil hans Hensigter ere gjennemførte. Hans Udvalgte vil blive indsamlede fra alle Verdenshjørner, Zion vil blive opbygget og blive en stor Magt i Landet, og der eksisterer ingen Magt paa Jorden eller i Helvede, som kan forhindre det. I kan skrive det ned som en evig Sandhed, thi det vil saaledes ske.

Herrens Ord ere blevne opfyldte hidindtil. Herren virker med sin Aand saavel som ved sine Tjenere paa forskjellige Steder. En Indflydelse, som vi ikke kunne se med vort naturlige Øje, arbejder med os. Hvem kan betragte disse Ting uden at fyldes med Glæde? Hvem kan tænke paa Guds Forjættelser uden at blive styrket og opmuntret til fornyet Anstrængelse for Herrens Værk? Dette Værk vil vedblive at rulle fremad trods de Ugudeliges Anstrængelser for at standse det, og I ville opleve og se vore Fjenders Sammensværgelse og List blive til Velsignelse for Zion, medens vore Modstandere vil visne og synke i Støvet. Betragt de Kræfter, som ere i Bevægelse imod os, og de kløgtige Hoveder, som have anstrængt sig til det Yderste for at tilintetgjøre os. Men trods Alt, hvad der er gjort, og Alt, hvad der vil blive gjort — Zion vil blomstre, hun vil vokse i uimodstaaelig Vælde, hendes Fremgang kan ikke forsinkes i mindste Maade, thi Gud, Herren har bestemt det saaledes, og hans Ord vil blive opfyldt.

Alt, hvad vi have at gjøre, mine Brødre og Søstre, er at være trofaste og holde Guds Bud, og, at leve et helligt Liv og Levnet og stole paa ham. Maa Gud velsigne os til dette, ønsker jeg i Jesu Navn. Amen.

Hjemmets rette Indflydelse.

Af alle jordiske Ting lad Hjemmet staa fremst i Tanken! Hvad end din Stræben monne være, eller hvor store Talenter du monne besidde, eller hvor langt din Indflydelse strækker sig udenfor Hjemmets Grænser, saa se fremfor alle Ting at grundlægge et behageligt Hjem! Vær ikke en Slave under dit elskede Hjems Forpligtelser, men vær dets gode og trøstende Aand! Lad ikke din Virksomhed og Stræben standse med at tilse, at Alt er rent og i fuldkommen Orden og Harmoni i Hjemmet, samt at Maden er smagfuldt tilberedt og forfriskende at nyde, men ogsaa at forædle og værne om Kjærlighedens og Sandhedens Blomster inden dets Grænser, samt plante og vande Tankernes og Bestræbelsernes Frø og tilse at Barmhjærtighed, Ømhed og Velvilje trives i dets Atmosfære, Da skal inden dets Grænser opvokse de skjønneste Planter som tilsidst skulle udvikles, og, som en Følge, vil fra et saadant Hjem komme den virkelige Mand og Kvinde, hvilke, med de Egenskaber som der have blevet udviklede, skulle blive værdige Pillere i Samfundet og en Velsignelse for hele deres elskede Fødeland. Er dette Billede afmalet med for lyse Farver? Vi tro ikke at det er. Hvilken Ære kan opnaaes, som er større end at grundlægge et saadant Hjem? Hvilken mere ophøjet Stilling kan man tænke sig, end at være et saadant Hjems ærede og agtede Moder? Hvad er Veltalerens Indflyldelse over sine Tilhørere, eller hvad er den Visdom som udfordres for at indtage et Dommersæde, i Sammenligning med de Egenskaber som sætter en Moder istand til at grundlægge og bestyre et saadant Hjem, som i Virkeligheden kunne kaldes en jordisk Himmel, saa at Faderen og Børnene i Forening, i hende kunde se Hjemmets lysende Stjerne? At saaledes være den ledende, og styrende Aand i at uddanne og vedligeholde et saadant Hjem, er langt større Ære end at regjere et Kejserdømme.

(Mrs. Beecher.)

Den 15de April 1890.

Sandhedens Indflydelse.

Et af de mest mærkværdige Forhold, som for Nærværende eksisterer i den sekteriske Verden, er den altid vekslende Opfattelse angaaende Frelsensplanen. Enhver som er gammel nok til at danne et Begreb om den Tilstand, som i denne Henseende, for et fjerdedels Aarhundrede tilbage var raadende, og som nu kommer i Berørelse med de sekteriske Samfund, kunne ikke undgaa at observere den Forandring som er indtraadt. Evolutionslæren har, hos Mange, foraarsaget en stor Forandring i Anskuelser. Videnskabelige Opdagelser angaaende det førhistoriske Menneske, som det kaldes, og de Forhold som eksisterede i Fortiden, have ogsaa haft sin Indflydelse. Mange af Nutidens Theologer have fundet det meget vanskeligt at forene disse Opdagelser med Bibelens Beskrivelse om Skabelsen, og Nogle af dem, for paa en let Maade at komme ud af denne vanskelige Stilling, have antaget at Bibelens Vidnesbyrd desangaaende er blot en mystisk Berettelse. For saadanne Personer har Bibelen tabt meget af sin forrige Værd, som en historisk Beskrivelse.

Uagtet al den Uvished og Forvirring, som raader angaaende vigtige theologiske Punkter, finder man dog ikke det mindste Begjær tilkjendegivet hos Kristenheden at henvende sig til den store Skaber for at fra ham erholde Aabenbaring om det Sande og Rette. Til og med dem, som bekjende sig for at være Jesu Kristi Læres Forkyndere, antage heller menneskelige Theorier, end at anraabe Gud om, at han maatte aabenbare Sandheden til dem. De foretrække at ledes af det, som de behage at kalde: „Nutidens fremadskridne Tankegang."

Denne Frase — „Nutidens fremadskridne Tankegang" — overlade dem, som foretrække at lade sig lede deraf til Uvished. De have Lighed med et Skib, som uden Ror og Kompas drives omkring paa det vilde Hav.

Der findes dog i Forening hermed en Ting, som er højst mærkværdig, nemlig den raadende Tilbøjelighed, at antage mange af de Læresætninger, som Profeten Joseph Smith ved Aabenbaring erholdt Kundskab om. Man finder at saadanne ere Omstændighederne med Hensyn til at antage den Lærdom, som han forkyndte: at det gives Anledning for Omvendelse og Fremadskridning efter Døden.

Naar Profeten Joseph Smith først forkyndte denne Læresætning, og naar Kirkens Ældster derefter forkyndte den til Nationerne, saa mødte den almindelig Modstand fra Kristenheden. Folket vilde ikke tro at denne Lærdom havde en sand Grundvold; men den er dog sandfærdig og har gjort Indtryk paa Menneskenes Sind, saa at Mange nu ere mere frisindede i deres Anskuelser og ere villige at erkjende den som en fornuftig Lærdom. Vi finde, at jo mere Hensyn man tager hertil og jo mere denne Anskuelse fremholdes, desto tydeligere viser den sig at være fuldkommen i Overensstemmelse med Retfærdighed og Barmhjærtighed — to af vor Skabers ædle Egenskaber.

Den Aabenbaring, som Profeten Joseph Smith modtog, førend at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, angaaende den evige Strafs Beskaffenhed, gav Kirkens Ældster en tydelig Forstaaelse samt Kundskab til at forkynde om den virkelige Egenskab af Guds Straf. I Løbet af de første Aar, efter Kirkens Organisation, var det næsten almindelig antaget, af Sekter, som kaldte sig selv Kristne, at Syndere som ikke erholdt Tilgivelse før Døden vilde, gjennem uendelige Evigheder lide de haardeste og ubeskriveligste Kvaler paa et Sted, som de kalde Helvede. Endskjøndt Ældsternes Lærdomme og Forklaring over dette Emne var meget tydelig og overensstemmende med Guds ophøjede Natur, hvorom vor Fader i Himlen havde givet Undervisning, saa var det dog Mange, som udgav sig for at være Kristne, der ansaa det som en Gudsbespottelse at tro, at Personer, som bleve sendte til Helvede, vilde nogensinde kunde undgaa de forskrækkelige Kvaler. Men en stor Forandring angaaende denne Anskuelse, har skeet paa det religiøse Omraade. Mange fremstaaende Lærere og Medlemmmer af den sekteriske Verden have modificeret deres Anskuelser, og de betragte nu disse Ting paa en mere fornuftig Maade, og ere beredvillige til at tro, at det ikke er stridende mod Guds Retfærdighed og Barmhjærtighed, at frigjøre Syndere, efterat de have udstaaet sin Straf. Dette finde vi i Særdeleshed at være Tilfældet med Presbyterianerne, idet de nu have taget under Overvejelse Spørgsmaalet om at tilsidesætte Lærdommen angaaende Udvælgelse og Forkastelse, og saaledes forandre sin Lære, saa at den bliver mere frisindet og mere i Overensstemmelse med Guds Ord.

Den religiøse Tanke har ogsaa i mange andre Retninger blevet mere fri — mere i Overensstemmelse med Frelsensplanens sande Grundsætninger. I saa Henseende har Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det er forkyndt ved Herrens Tjenere i denne Tid, ikke været uden Frugt — til og med i saadanne Lande, hvor der ikke findes nogen Sidste-Dages Hellig. Sandheden vil sejre! Om den blot kan finde Indgang i Menneskenes Hjerter, saa vil den vinde Magten paa Jorden.

Sandheden er lig et godt Frø: om det bliver plantet i god Jord saa vokser det og udvikles og frembringer Frugt og formerer sig, og i Særdeleshed er dette Tilfældet naar det er systematisk organiseret, saaledes som er Tilfældet med Evangeliet, og naar det saaledes forkyndes af et større Antal Personer, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedømmets Myndighed og udfører de Handlinger, som tilhøre evigt Liv og Frelse.

Det vilde være umuligt for et saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige, at eksistere paa Jorden uden at udøve en stor Indflydelse over den menneskelige Tanke og over de nu raadende Forhold. Menneskene vil i Almindelighed ikke erkjende Kirkens guddommelige Oprindelse, eller tilfulde antage dens Lærdomme; men de kunne ikke fuldstændig lukke sine Øjne for Sandhedens Grundsætninger. Omend ubevidst, saa drikke de dog af Sandhedens Kildevæld, og kommer under dens Indflydelse; og denne Kirkes Organisation, udøver en stor Indflydelse og efterabes af Mange, som ikke gjerne ere villige til at erkjende Kilden, hvorfra de have hentet sin Kundskab.

Det vilde ikke forundre os, om vi nu, naar Menneskene begynde at erkjende at Omvendelse kan erholdes efter Døden, fik høre, at ogsaa andre af

vor Kirkes Læresætninger, angaaende de Døde og deres fremtidige Tilværelse blive antagne. Til Eksempel: om Mennesker kunne omvende sig efter Døden, hvorfor ikke kunne udføre andre Gjerninger, eller have saadanne udførte for dem? Heri finder man Grundvolden til at tro paa Lærdommen om Daab for de Døde; og om det anerkjendes at Fremadskriden er mulig i den næste Tilværelse, saa opstaar det Spørgsmaal: I hvad Retning skal denne Fremadskriden ske? Hvad ville man kunne tænke sig mere fornuftigt, end, som Herren har aabenbaret, og som de Sidste-Dages Hellige tro, at Menneskene ved Lydighed, kan skride fremad fra Herlighed til Herlighed, bestandig skride fremad indtil de sluttelig blive Medarvinger i Faderens Herlighed.

Det største Onde som eksistere blandt Menneskene, og som sandsynligvis vil komme til at eksistere, er, at Sandhedens Evangelium ikke anerkjendes, naar det blive forkyndt. Folket vil ikke antage det for at være sendt fra Gud, og vil ikke adlyde de Forskrifter, ved hvilke, om de adlyde dem, kunde blive ledede fremad indtil de erholdt Kundskab om al Sandhed. Kristenheden har siden denne Kirke blev organiseret, antaget mange af de Sandheder som af den er bleven forkyndt. Men vi finde ogsaa, at megen Vildfarelse har samtidig blevet blandet dermed, og Menneskeslægten har ikke udvist nogen større Tilbøjelighed end i gamle Dage til at ydmyge sig under Evangeliet eller at vise større Venlighed for Guds Folk. Men ikke destomindre, saa er det dog et Faktum, at destomere Sandhed de ere i Besiddelse af, desto bedre er deres Stilling, og i denne Henseende har Evangeliet og Guds Folk langt større Indflydelse, og udføre mere Godt, end vi tilfulde kunne fatte, og mere end vore Medmennesker ere villige at erkjende. Vi ere tilbøjelige til at beregne Sandheden og Guds Værks Fremgang efter det Antal Proselyter som vindes; men det er ikke aldeles den rette Beregningsmethode at benytte sig af.

Kristenhedens nuværende Tilstand udviser et meget sørgeligt Billede, om hvor lidt sand Fremadskriden Mennesket kan gjøre, naar det er overladt til sig selv og ikke søger at, fra den Almægtige, erholde Hjælp og Ledelse. Den Tilstand som vi finde raadende blandt de forskjellige Sekter bevise tydeligt hvor umuligt det er for Mennesket, at i sin egen Visdom udgranske Gud, i hans Visdom. Der findes Lærdomme og Læreanstalter i Overflod. Dette er en Tidsalder af Forskning og Undersøgelse. Videnskabelige Opdagelser have vistnok aldrig været mere talrige end hvad de nu ere. Det har vistnok aldrig eksisteret en Tid, naar der har været større Anledning og bedre Hjælpekilder til at erhverve Kundskab og med Lethed sprede den til Jordens fjernt liggende Egne end nu, og denne Slægt føler sig stolt over sit Fortrin, og smigrer sig med at Nutidens Fremadskriden overtræffer Alt, som nogensinde har eksisteret blandt nogen Nation eller noget Folkeslag. En mere indbilsk og egen retfærdig Slægt har visselig aldrig eksisteret paa Jorden. Menneskene ere hovmodige, og Sandheden er den, at de befinde sig i en sørgelig Stilling. Om noget Bevis var nødvendigt for denne Paastand, saa burde det være nok blot at henvise til de talrige Uenigheder som eksisterer paa det religiøse Omraade. Den rene Sandhed er overbevisende i sin Natur. De som erholde den ere forenede.

Der findes mange Personer, som glæde sig over vor Tids Splid og Uenighed. De synes at nære den Anskuelse, at Kundskab om mere fuldstændige

Sandheder derved kunne vindes. Det er en stor Fejltagelse; thi ethvert Rige og enhver Slægt som er splidagtig indbyrdes vil aldrig kunne bestaa, men gaa til grunde.

(Red. »Juvenile Instructor«.)

Afløsning og Beskikkelse. Ældste C. E. Peterson er løst fra sin Mission som omrejsende Ældste i Sverige, hvilken han har udført til vor største Tilfredsstillelse, og, foruden at præsidere over Kjøbenhavns Konference, beskikkes han herved til at assistere paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor ved Udgivelsen af det skrevne Ord.

Ældste L. Ernstrøm er løst fra at præsidere over Stockholms Konference med Tilladelse at, efter en trofast udført Mission, vende tilbage til sit Hjem i Zion med den første Emigration, og Ældste A. P. Anderson beskikkes til at indtage hans Plads, som Præsident over nævnte Konference.

Ældste A. P. Renstrøm beskikkes til at, efter afdøde Præsident J. A. Quist, præsidere over Gøteborgs Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Konferencemøderne i Norrkøping den 3dje og 4de April 1890.

Torsdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Præsident A. P. Renstrøm bød de Forsamlede velkomne og opfordrede Forstanderne for de forskjellige Grène at afgive deres Rapporter.

Ældste O. N. Stohl gav Beretning fra Norrkøpings Grèn. 8 Personer vare døbte, 1 emigreret og 3 døde. I Westerviks Grèn var der for Nærværende ingen Forstander, hvorfor han selv havde besøgt Grènen igjennem Vinterene Løb. Udsigterne i disse to Grène vare ikke meget lovende, med Undtagelse af nogle faa Steder paa Landet.

Ældste L. E. Larsen gav Rapport fra Wingåkers Grèn. Gjennem Vinterens Løb havde 7 Personer blevet tillagte Menigheden ved Daab, 1 emigreret og 3 døde. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget lovende, og Mange besøgte Forsamlingerne.

Ældste J. E. Johnson afgav Beretning om Tilstanden i Jønkøpings Grèn. 1 Person var tillagt Menigheden ved Daab siden sidste Konference. Forsamlingerne vare godt besøgte og Mange undersøgte Evangeliets herlige Principer.

Ifølge Breve fra Missionærerne E. G. Erikson og Ole Olson, som have virket i Gøteborgs og Halmstads Grène, fremgik det, at 1 Person i Løbet af Vinteren var tillagt Kirken ved Daab, samt at Udsigterne for Evangeliets Udbredelse vare mindre lovende, idet

Folket i Almindelighed udviste megen Ringeagt for samme.

Præsident C. D. Fjeldsted var meget tilfreds ved at se saa mange af de Hellige og Fremmede samlede. Han gjorde nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Præsident John A. Quists pludselige Bortgang og sagde, at Missionen derved havde mistet en nidkjær og indflydelsesrig Forkjæmper, hvorimod hans Mission vil fortsætte i en anden Sfære: Aandernes Verden. Derefter talede han om Evangeliets Borttagelse fra Jorden samt Gjengivelsen af samme i denne Slægt. Tiden er nær da Evangeliet vil blive taget fra Hedningerne og tilbydes Israels Hus, og, som en Følge vil Jøderne vende til deres forjættede Land.

Mødet sluttede med Taksigelse.

Fredag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Eldsterne John A. Dalquist og J. A. Beckstrand afgave opmuntrende Rapporter om deres Virksomhed i Konferencen, samt udtalte sig villige til i Fremtiden at gjøre Alt for Evangeliets videre Udbredelse.

Præsident C. D. Fjeldsted var meget taknemlig til Brødrene for den Nidkjærhed og Flid som de havde udvist ved deres Arbejde i at sprede Sandheden. Han talede om Guds mærkværdige Handlemaade med sit Folk, og den Kraft som han udviser i Naturen. Mennesket var dannet som Kronen paa Guds store Skaberværk og burde derfor underkaste sig den Almægtiges Vilje samt adlyde alle hans Love, hvorved Frelse kan opnaaes. Han opmuntrede de Hellige til at leve ærligt, oprigtigt og helligt for Gud.

Mødet sluttede med Sang og Taksigelse.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Præsident A. P. Renstrøm foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Præsident C. D. Fjeldsted foreslog at Eldste A. P. Renstrøm opholdes som Præsident for Gøteborgs Konference, hvilket enstemmigt vedtoges. Derefter blev det foreslaaet og assisteret, at følgende Brødre opholdes som Missionærer i Konferencen: Eldste J. A. Beckstrand som Forstander for Gøteborgs Grèn, Eldste L. E. Larson som Forstander for Wingåkers Grèn, Eldste E. J. Johnson som Forstander for Norrkøpings og Westerviks Grène med Eldste John A. Dahlquist som Medhjælper, Eldste A. J. Anderson som Forstander for Trollhättans Grèn og Eldste O. N. Stohl som Forstander for Norrkøpings Grèn.

Brødrene J. E. Johnson, A. J. Anderson, L. E. Larson og O. N. Stohl aflagde deres Vidnesbyrd om Evangeliets frelsende Natur for Enhver som adlyder og efterlever det.

Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Præsident A. P. Renstrøm talte om den store Splid som er raadende i vore Dage iblandt Menneskene i religiøs Henseende, og Aarsagen er den, at den hellige Skrift aandeliggjøres. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke er igjen oprettet paa Jorden og organiseret efter det Mønster som Kristus selv viste dengang han var paa Jorden.

Præsident C. D. Fjeldsted oplæste det 24de Kapitel af Profeten Esaias, hvorefter han paaviste at den Pagt som blev oprettet ved Kristus, var den som Profeten her taler om, og ikke den som blev indført ved Moses. Han henledede Opmærksomheden paa Guds Handlemaade med Israels Børn i Fortiden og de Forjættelser som tilhører dette Pagtens Folk.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid med Sang og Taksigelse.

O. N. Stohl,
Skriver.

Konferencemøderne i Stockholm den 6te og 7te April 1890.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Paa Forhøjningen vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Omrejsende Ældste i Sverige C. E. Peterson, Konferencepræsident L. Ernstrøm samt Ældsterne J. Østlund, Nils Anthon, H. Erikson, J. A. Hellstrøm, J. Matson, C. Søderlund og desuden 11 Missionærer af Landets Sønner.

Et stort Antal Hellige fra forskjellige Dele af Konferencen vare tilstede. Salen var smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste A. P. Anderson.

Præsident L. Ernstrøm bød Alle hjertelig velkommen til Konferencen og foreslog Ældste J. Forslund som Konferencens Skriver.

Forstanderne for de forskjellige Grène bleve derefter fremkaldte til at give deres Beretninger. A. P. Anderson, Forstander for Upsala Grèn, sagde at 34 Personer vare tillagte Kirken ved Daab siden sidste Konference. Grènen tæller 312 Medlemmer og Udsigterne vare meget lovende for Evangeliets videre Udbredelse. K. J. Johansen afgav en opmuntrende Rapport fra Eskilstunas Grèn, som tæller 176 Medlemmer. I Løbet af Vinteren havde to Personer forenet sig med Kirken, og Udsigterne vare meget gunstige. J. Matson var glad over at give Beretning fra Westerås Grèn, hvor han havde haft den Glæde at se 22 Personer forene sig med Kirken ved Daab siden sidste Konference. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget gunstige, thi Forsamlinger kunde holdes paa mange Steder, og Folket vare begjærlige efter at høre Sandheden. C. Søderlund gav Rapport fra Ørebros Grèn, hvor han havde virket siden sidste Konference. I den senere Tid havde der ikke været nogen særdeles Fremgang i denne Grèn, dog var Udsigterne for Fremtiden meget lovende. H. Erikson afgav Beretning om Tilstanden i Norrlands Grèn, hvor der er 117 Medlemmer af Kirken. 3 Personer vare døbte siden sidste Konference. Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare særdeles lovende. C. W. Erikson gav Beretning fra Gotlands Grèn, hvor der var 56 Medlemmer. N. Anthon sagde at han havde besøgt Ørebro og Eskiltuna Grène, hvor han havde blevet modtaget med Kjærlighed og Velvilje. Han havde ogsaa afholdt mange Forsamlinger paa nye Steder, hvor Evangeliet aldrig før havde været forkyndt. J. Østlund havde besøgt Upsala og Norrlands

Grène, hvor han havde haft Anledning til at prædike Evangeliet for Mange. J. A. Hellstrøm, P. G. Johnson og J. W. Thelin udtalte sine Følelser og glædede sig over at være Budbærere af Sandheden.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte sin store Tilfredshed over de afgivne Beretninger, samt nedbad Guds Velsignelser over de Forsamlede.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Ældste J. Østlund.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste N. Anthon.

Brødrene J. A. Anderson, J. A. Wallin, A. Uhrstrøm, J. E. Carlsson, J. A. Cederquist, O. Peterson og J. Forslund, bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og glædede sig i at være Repræsentanter for det store Sidste-Dages Værk.

Ældste J. Østlund talte derefter til de Forsamlede, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Josef Smiths guddommelige Mission.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Ældste H. Erikson.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. Matson.

Præsident L. Ernstrøm afgav en samlet Rapport over Stockholms Konference, der bestaar af 8 Grène og tæller 1438 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. 6 Forsamlingslokaler lejes, hvori afholdes regelmæssige Forsamlinger hver Søndag. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare særdeles lovende. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; forøvrigt blev det foreslaaet og assisteret, at C. D. Fjeldsted opholdes som Præsident over den skandinaviske Mission, med A. Anderson og C. E. Thorstensen som Medhjælpere i at udgive Kirkens Bøger og Skrifter, at A. P. Anderson opholdes som Præsident for Stockholms Konference, J. Østlund som omrejsende Ældste i Konferencen, J. A. Hellstrøm som Forstander for Upsala Grèn med P. G. Johnson og J. A. Cederquist som Medhjælpere, C. J. Johansen som Forstander i Westerås Grèn med A. Uhrstrøm og J. E. Carlson som Medhjælpere, C. W. Erikson som Forstander for Eskiltuna Grèn med J. W. Thelin som Medhjælper, H. Erikson som Forstander for Norrlands Grèn med O. Petersson og J. A. Wallin som Medhjælpere samt C. Søderlund som Forstander for Gotlands Grèn.

Præsident L. Ernstrøm og Ældste N. Anthon takkede de Hellige for deres Respekt og Agtelse udvist mod dem, den Tid de havde været i Sverige.

Ældste A. P. Anderson talte opmuntrende og belærende til den store Forsamling, hvorefter Præsident C. D. Fjeldsted fremstod og talte paa en interessant Maade over Guds Almagt og den Kjærlighed som han udviser mod alle sine Børn, i Særdeleshed dem, som holde hans Bud og vandre i Lydighed til samme, paa den snevre Vej som fører til Livet.

Mødet sluttede med Taksigelse af Præsident L. Ernstrøm.

Mandag Formiddag Kl. 11.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste A. P. Anderson.

Ældste C. E. Peterson talte paa en interessant og belærende Maade om Gud og hans Plads i Evighedens Centrum, hvor han regjerer med uindskrænket Magt og følgelig kan til hvilkensomhelst Tid besøge de Myriader af Fornuftsvæsener, som findes paa de

utallige Himmellegemer, der bevæge sig i det ubegrændsede Rum. Han paaviste at ligesom den Almægtige fastsætter Love, hvorved Planeterne opholdes og i Harmoni bevæge sig paa de Baner som ere bestemte for dem, saa at de (Planeterne) naar deres Tid, i den Sfære hvori de nu befinde sig, er til Ende, efter Udførelsen af den Mission som de ere skabte for, ville formedelst Lydighed til Lovene, blive helliggjorte og bragte ind i den celistiale Sfære. Saaledes ogsaa i Henseende til Mennesket. Gud har bestemt en Lov for alle sine Børn paa Jorden, hvorved Frelse kan erholdes, og uden Lydighed til denne Lov er der ingen Forjættelser givne om det evige Liv: „thi uden at Nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige."

Taksigelse af Præsident L. Ernstrøm.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste Nils Anthon.

Præsident C. D. Fjeldsted henledede de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa mange af Profeten Esaias Forudsigelser, som omhandler den Tid da Kristus kom til Jorden, og den Mission som han udførte blandt Jøderne — sit eget Folk — hvilke ledede ham ligesom et Lam til Slagterbænken. Den samme Profet omtaler ogsaa den nye Pagt, som blev oprettet med Jøder saavelsom Hedninger, og siden om Maaden hvorpaa denne Pagt skulde brydes og, som en Følge, Jøderne skulle blive adspredte og faa af dem blive tilbage i deres forjættede Land, ja, at det skulle gaa Præsten saasom Folket osv. Taleren paaviste den rette og af Gud anerkjendte Organisation af Kristi Kirke, samt dens Opløsning iblandt Hedningerne og tilsidst dens fuldstændige Udryddelse fra Jorden, saa at, hvad Evangeliets Lys angaar, den hele Menneskeslægt var overladt i Mørke, i Overensstemmelse med Profetens Vidnesbyrd, som siger: „Mørket skal skjule Jorden og Dunkelhed Folkenes Sind, indtil Enden af en Tid og en Del af en Tid, og da skal Retfærdighedens Sol igjen lade sine behagelige Straaler oplyse den menneskelige Horizont. Til Slutning bar han et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Rigets Oprettelse for Israel.

Konferencen sluttede til ubestemt Tid. Taksigelse af Ældste C. E. Peterson.

Tirsdag Formiddag Kl. 10 holdtes et Præstedømmøde. Præsident L. Ernstrøm oplæste den finansielle Rapport, som blev enstemmigt vedtaget, hvorefter Præsident C. D. Fjeldsted talte meget belærende til de Forsamlede, om den rette Maade at forkynde Evangeliet paa, samt om den store Nødvendighed af at ære det Kald, som er anbetroet Sandhedens Budbærere.

J. Forslun,
Skriver.

— De Mennesker, som ere ædle og rene i sine Tanker, elske Mindet om sit Barndomshjem og om de som der omringede Hjemmets Arne. Den Mand, som ikke elsker sin Broder, kan man ikke stole paa, og den Kvinde, som ikke elsker sin Søster, er i de fleste Tilfælde en Kvinde, som ikke selv er elsket.

En Pilegrims Længsel.

(Af Ad. Anderson.)

Naar i Evighedens Skjød,
Aanden hos vor Fader nød,
Glæde, Kjærlighed og Ro,
Saasom de i Himlen bo —
O! hvor herlig var den Tid,
Da vi hos vor Fader blid,
Under Engles skjønne Sang,
Frydedes saa mangen Gang.

Kor:

O, vor Fader! — kjære Navn —
Ak! vi længes til din Favn,
For at evigt hos dig bo,
Og faa nyde Fred og Ro.

Der i Salighedens Hjem,
Venskabsbaand blev knyt med dem,
Som da sang til Herrens Pris
Yndigt paa Zeraphers Vis;
Men vor kjære, gode Gud,
Der os lærte dette Bud:
At til Jord vi skulde gaa,
Og en Prøvelse udstaa.

Nu, o Gud vi bede dig,
Led os paa den rette Vej,
Styrk os, giv os Kraft og Mod,
At vor Vandring bliver god,
Saa at vi udi dit Hjem
Atter møde kunne dem,
Som i Livet er os kjær,
Og da aldrig skilles mer.

Dødsfald.

Charles Christiansen, døde i Pocatello, Idaho, den 7de Februar 1890, 28 Aar gammel; hans Hustru, Aline Christiansen, født Madsen, døde den 20de s. M., 25 Aar gammel, og deres eneste Barn, Julie Marie, døde den 11te Februar, 2 Aar gammelt. De vare trofaste Sidste-Dages Hellige.

Rasmus Christiansen, Slot, døde i Salt Lake City, Utah, den 27de Januar 1890. Han var født i Hjarup pr. Kolding, Danmark den 26de August 1820; annammede Evangeliet 1857 og emigrerede til Utah 1880. Han efterlader Hustru og 8 Børn, der begræder Tabet af den Hensovede. Han døde som en trofast Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).